

Българскѣтѣ Книжнинѣ. — Да се предадатъ „на бѣдныты прилѣжливы ученицы и въ два-та пола“ въ София 30 екземпляра.

6. Покрестеніето на едного свѣщенника Исидина или началото на Христіанството Собрана отъ І. Еліада. Преведено на Болгарскія языкѣ отъ Василіа Станковича Свищовца и напечатано съ иждивеніето на сына мѣ Димитріа. Дава сѣ въ даръ. Въ Бѣскрещъ Въ Книгопечатницата „Знаніе“. 1875. — На с. 57: „Умолява са „Дружеството за распространение полезни знания“ да раздаде тие книги по назначените по-доле мѣста:.. София съ селата 60“.

Книгата въ София се е разпространявала и чрезъ книжарницитѣ. За книжарницата на черковно-училищната община бѣ споменато на нѣколко мѣста въ отдѣла „Софійски кондики“ (с. 85, 86, 90, 91, 93, 94, 96, 97). Между другото, нѣкои книги е доставялъ Захарій Круша. На корицата на „Болгарски разговорникъ, за оныѣ, кои обычатъ да се навикнуватъ да говорятъ гречески, Сочиненъ трѣдомъ К. Г. Фѣтинова. Смурна. Въ Печатарница А. Даміанова. 1845.“ — е отбелязано: „Таѣ книжка се намѣрѣва за продаванѣ въ.. Софіа при г. Захаріа Икономова, учителѣ“.

За нѣкои книги сѣ посрѣдничели училищното настоятелство и читалището. Такъвъ е случаятъ съ „Велизарій, историческа драма въ двѣ дѣйствія, (по Х. К. Х. Траудцена.) Съставилъ Т. Шишковъ. Цариградъ 1873.“ и „Не-ше-може! или Глезенъ Мирчо, нова комедія въ три дѣйствія отъ Т. Шишкова. Цариградъ Въ печатницата на читалище 1873.“ На тѣхната корица е написано: „Тѣзи книжка и колкото други смы печатали, намѣрватъ са за проданъ: ..у читалищата и училищны настоятелства, съ които смы споразумѣни, именно: въ.. Софіа.. които, освѣнь правото на десетъка, сега ще получатъ и по двѣ книжки даръ отъ насъ“.

Въ София е имало и професионални книжари. Въ книгата „Венець Асбучни“ (1863) между спомощниците се споменува „Костадинъ Михайловъ гнигопро“. Това е сѣщиятъ Коста Михайловъ, известенъ и като деецъ въ черковната борба, за когото поменавме на с. 145—146. За книжарската си дейность той говори на с. 39—40 въ своитѣ „Белѣшки“ следното: „Азъ са условихъ съ Димитро Ангелиди, книгопродавецъ, който имаше училищни принадлежности, па още черковни и български учебници, разбира се, на кредитъ. Послѣ тѣй сѣщо се условихъ и съ Хр. Данева, за пѣрвъ пѣтъ земахъ само неколко сандѣчета и дойдохъ, отворихъ пѣрва книжарница въ собствения ми дюкянъ. Съ книжевна цѣль ходехъ и по всичкитѣ околни градове, между което ги увѣщавахъ добре да дѣрзаятъ по черковний въпросъ. Немахъ голѣма полза отъ книжарството, нѣ нѣкой, на които правихъ добро, възвѣрнаха ми зло, напакостиха ми... Моите врагове мене наклеветиха ужъ по неспособность на Данева, който дойде да си очисти смѣткитѣ, които бѣха точни, правеше ми почестъ и почерпки, нѣ превъ[з]могнаха и взеха ми книгите, ушъ п. Тодоръ за общината да продава и да се ползува“. Вѣроятно, книгитѣ отъ книжарницата на Коста Михайловъ сѣ послужили за основа на черковно-училищната книжарница, която е подѣржала връзки съ издател-